

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Изх. № 30-709
София, 06.11.2024 г.

Рх. № 571 КВ
Дата 06.11.2024 г.

ДО
Г- ЖА ПАВЛИНА ПАНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПАНОВА,

Приложено изпращаме Ви искане от тричленен състав на трето отделение на Върховния административен съд, Първа колегия, по адм. дело № 10774/2023 г. по описа на ВАС за произнасяне по въпроса: Налице ли е несъответствие на разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от Закона за здравното осигуряване с разпоредбите на чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

1. Искане от тричленен състав на трето отделение на Върховния административен съд, Първа колегия, по адм. дело № 10774/2023 г. по описа на ВАС.
2. Заверено копие на определение от 29.10.2024 г., постановено по адм. дело № 10774/2023 г. по описа на ВАС, трето отделение.
3. Административно дело № 10774/2023 г. – 14 тома по описа на ВАС, трето отделение – в цялост, в оригинал.

След послужване същото следва да ни бъде върнато

*Връщане К.О. № 30/2024
Определен състав - председател
06.11.2024 г.*

ГЕОРГИ ЧОЛАКОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВЪРХОВНИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД:

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ИСКАНЕ

от

тричленен състав на Върховния административен съд, Трето отделение,
председател: Марио Димитров и членове: Таня Куцарова и Пламен Петрунов по
административно дело № 10774/2023 год.

за

установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 36
и т. 3в от Закона за здравното осигуряване

Правно основание: чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България (Конституцията) и в съответствие с изискванията на чл. 17, ал. 1 и 2 от Закона за Конституционен съд (ЗКС) и чл. 18 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд (ПОДКС), се обръщаме към Вас с искане да установите противоконституционност на разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 36 и т. 3в от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО), обн., ДВ, бр. 70 от 1998 г., посл. доп., бр. 85 от 2024 г., поради противоречието им с чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията.

1. По допустимостта на искането.

С определение по хода на делото от 29.10.2024 г., постановено по административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд,

Трето отделение, съдът установи несъответствие на разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 36 и т. 3в от Закона за здравното осигуряване с чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията и спря производството по административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд, Трето отделение.

В съответствие с определението за спиране на делото и на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията, съставът внася въпроса в Конституционния съд.

Искането е в съответствие с трайно установената практика на Конституционния съд, че правомощието по чл. 150, ал. 2 от Конституцията да сезира Конституционния съд принадлежи на отделните състави на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, разглеждащи конкретен съдебен спор, по който се повдига въпрос за противоконституционност на относим към спора закон (Определение № 1/01.07.1997 г. по к. д. № 5/1997 г.; Определение от 25.06.2002 г. по к. д. № 12/2002 г.; Определение № 2/23.03.2010 г. по к. д. №17/2009г.; Определение от 29.04.2015 г. по к. д. № 2/2015 г.).

Производството по административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд, Трето отделение е по реда на чл. 185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба от „Национално сдружение на частните болници“ - юридическо лице с нестопанска цел със седалище в гр. София, срещу чл. 397, чл. 398, чл. 392 и чл. 374, ал. 1, т. 6 от *Национален рамков договор № РД-НС-01-2 от 01.09.2023 г. за медицинските дейности между Националната здравноосигурителна каса и Българския лекарски съюз за 2023 – 2025 г.*, издаден от министъра на здравеопазването, обн., ДВ, бр. 77 от 8.09.2023 г., в сила от 1.09.2023 г., изм. и доп., бр. 17 от 27.02.2024 г., в сила от 1.01.2024 г., попр., бр. 28 от 2.04.2024 г., изм., бр. 64 от 30.07.2024 г., в сила от 7.05.2024 г.; изм. с Определение от 10.07.2024 г. на ВАС на РБ и Определение № 9630 от 30.08.2024 г. на ВАС на РБ - бр. 78 от 13.09.2024 г., в сила от 13.09.2024 г. В качеството на страни по делото - на страната на оспорващия, са конституирани и сдружение „Българска болнична асоциация“, гр. София, "Сдружение на общинските болници в България", гр. Чирпан, и

Сдружение "Асоциация на университетски болници в Република България", гр. София.

Съгласно чл. 4а Закон за здравето осигуряване, националният рамков договор е нормативен административен акт с действие на територията на страната за определен срок и задължителен за НЗОК, РЗОК, изпълнителите на медицинска помощ (ИМП), осигурените лица и осигурителите.

Предмет на оспорване са разпоредбите на чл. 397, чл. 398, чл. 392 и чл. 374, ал. 1, т. 6 от *Националния рамков договор № РД-НС-01-2 от 01.09.2023 г. за медицинските дейности между Националната здравноосигурителна каса и Българския лекарски съюз за 2023 – 2025 г.*, издаден от министъра на здравеопазването, обн., ДВ, бр. 77 от 8.09.2023 г., в сила от 1.09.2023 г., изм. и доп., бр. 17 от 27.02.2024 г., в сила от 1.01.2024 г., попр., бр. 28 от 2.04.2024 г., изм., бр. 64 от 30.07.2024 г., в сила от 7.05.2024 г.; изм. с Определение от 10.07.2024 г. на ВАС на РБ и Определение № 9630 от 30.08.2024 г. на ВАС на РБ - бр. 78 от 13.09.2024 г., в сила от 13.09.2024 г., (наричан по долу за краткост „НРД за МД 2023 – 2025“).

Оспорената разпоредба на чл. 397 от НРД за МД 2023 – 2025 определя, че основните трудови възнаграждения на медицинските специалисти, работещи в лечебни заведения за болнична помощ в изпълнение на договори с НЗОК, не следва да бъдат по-малко благоприятни от предвидените в действащия колективен трудов договор в отрасъл "Здравеопазване", задължава лечебните заведения за болнична помощ, сключили договор с НЗОК, да приведат основните трудови възнаграждения на медицинските специалисти в съответствие с определените такива в действащия колективен трудов договор в отрасъл "Здравеопазване" и определя съотношение между най-високото и най-ниско месечно брутно възнаграждение на медицинските специалисти.

Оспорената разпоредба на чл. 374, ал. 1 т. 6 от НРД за МД 2023 – 2025 предвижда Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) да закупува договорената и извършената дейност от изпълнителите на болнична медицинска помощ (БМП) от обхвата на пакета от здравни дейности, гарантиран от бюджета на НЗОК, съгласно Наредба № 9 от 2019 г., за осигуряване на медицинския персонал в лечебни заведения – изпълнители на БМП, които извършват

медицински дейности в отдалечени, труднодостъпни райони или единствени изпълняват съответната дейност в общината, както и в лечебни заведения за болнична помощ по чл. 45, ал. 2а от ЗЗО.

Според чл. 392 от НРД за МД 2023-2025 изпълнителят на БМП има право на заплащане по чл. 374, ал. 1, т. 6, когато лечебното заведение отговаря на критериите на методика за осигуряване на медицинския персонал в лечебни заведения – изпълнители на БМП, които извършват медицински дейности в отдалечени, труднодостъпни райони или единствени изпълняват съответната дейност в общината.

Такава методика е разписана в Раздел X от НРД за МД 2023-2025, чл. 398 и следващи.

Според чл. 398 от НРД за МД 2023 – 2025 НЗОК финансира осигуряване на медицински персонал в лечебни заведения – изпълнители на БМП, които извършват медицински дейности в отдалечени, труднодостъпни райони или единствени изпълняват съответната дейност в общината, както и в лечебни заведения за болнична помощ по чл. 45, ал. 2а ЗЗО, и определя начина на разпределение на средствата за финансиране, предвидени в здравноосигурителните плащания по чл. 1, ал. 2, ред 1.1.3.7 от Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

При решаване на делото съдът следва да извърши преценка за съответствие на оспорените разпоредби с материално правните изисквания на закона. Тази преценка се основава на проверката за съответствието му с нормите на Закона за здравното осигуряване и Конституцията, в частност с нормите на чл. 55, ал. 2, т. 36 и т. 3в от Закона за здравното осигуряване, предвид обстоятелството, че оспорените чл. 374, ал. 1, т. 6, чл. 392, чл. 397 и чл. 398, от НРД за МД 2023 – 2025 г. са издадени по законовата делегация на чл. 55, ал. 2, т. 36 (нова – ДВ, бр. 13 от 2023 г., в сила от 7.02.2023 г.) и т. 3в (нова – ДВ, бр. 13 от 2023 г., в сила от 7.02.2023 г.).

Разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 36 въвежда като част от съдържанието на националните рамкови договори да бъдат договорени изисквания относно основните трудови възнаграждения на медицинските специалисти, работещи в лечебни заведения за болнична помощ в изпълнение на договори с НЗОК, които

да са не по-малко благоприятни от предвидените в колективен трудов договор в отрасъл "Здравеопазване".

Разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т.3в въвежда като част от съдържанието на националните рамкови договори да бъде приета методика за финансиране осигуряването на медицински персонал в лечебни заведения, които извършват медицински дейности в населени места в труднодостъпни и/или отдалечени райони или единствени изпълняват съответната дейност на територията на общината, както и в лечебните заведения за болнична помощ по чл. 45, ал. 2а от ЗЗО.

Съдът следва да обсъди и възраженията по делото, изразени от жалбоподателя „Национално сдружение на частните болници“, за това, че чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от ЗЗО, на чиято законова регламентация се основават оспорените разпоредби, противоречи на чл. 52, ал. 1 и ал. 2, чл. 4, ал. 1, чл. 19 и чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България и чл. 107 от Договора за функциониране на Европейския съюз.

Именно в контекста на това възражение на жалбоподателя и при преценка на законосъобразността на оспорения подзаконов нормативен акт по отношение на всяка отделна оспорена разпоредба с нормите от по-висока степен на Закона за здравното осигуряване, за настоящия състав е възникнало съмнението, че нормите на чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от ЗЗО противоречат на конституционната разпоредба на чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България.

Връзката между оспорените пред Конституционния съд законови разпоредби и административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд, Трето отделение, произтича от релевантния за изхода на административното дело закон, за който настоящият тричленен състав на Върховния административен съд може единствено да сезира Конституционния съд, което обуславя компетентността на състава на Върховния административен съд да отправи искане до Конституционния съд.

Разрешаването на въпроса за съответствието на чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от Закона за здравното осигуряване с чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България е от съществено значение

за произнасянето на Върховния административен съд по адм. д. № 10774/2023 г. по описа на Върховния административен съд. Без тази преценка съдът не би могъл да упражни ефективно правомощията си по чл. 185 и сл. АПК и да се произнесе относно съответствието на оспорените разпоредби от НРД за МД 2023 – 2025 с материалния закон в съответствие с чл. 192а и чл. 196 във връзка с чл. 142, ал. 1 от АПК.

При разглеждането на административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд, Трето отделение, настоящият тричленен състав на Върховния административен съд е достигнал до убеждението за несъответствие на разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от Закона за здравното осигуряване с разпоредбите на чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията.

Във връзка с прилагането на разпоредбата на чл. 18, ал. 3 ПОДКС, преценка относно последиците от действието на правото на Европейския съюз е изложена ведно с останалите аргументи относно приложимото към основателността на искането право.

С оглед на гореизложеното, намираме, че искането за установяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от Закона за здравното осигуряване поради противоречието им с чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията е допустимо за разглеждане по същество.

2. По основателността на искането.

Производството по административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд, Трето отделение е по реда на чл. 185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба от „Национално сдружение на частните болници“ - юридическо лице с нестопанска цел със седалище в гр. София, срещу разпоредби на НРД за МД 2023-2025. В качеството на страни по делото - на страната на оспорващия, са конституирани и сдружение „Българска болнична асоциация“, гр. София, "Сдружение на общинските болници в България", гр. Чирпан, и Сдружение "Асоциация на университетски болници в Република България", гр. София.

Съгласно чл. 4а Закон за здравното осигуряване, националният рамков договор е нормативен административен акт с действие на територията на страната за определен срок и задължителен за НЗОК, РЗОК, изпълнителите на медицинска помощ (ИМП), осигурените лица и осигурителите.

Предмет на оспорване са разпоредбите на чл. 397, чл. 398, чл. 392 и чл. 374, ал. 1, т. 6 от НРД за МД 2023 – 2025. По отношение на оспорените разпоредби от НРД за МД 2023-2025 е необходимо да се направи проверка за съответствието им с нормите на ЗЗО и Конституцията, в частност чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от ЗЗО и чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията.

Разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 3б въвежда като част от съдържанието на националните рамкови договори да бъдат договорени изисквания относно основните трудови възнаграждения на медицинските специалисти, работещи в лечебни заведения за болнична помощ в изпълнение на договори с НЗОК, които да са не по-малко благоприятни от предвидените в колективен трудов договор в отрасъл "Здравеопазване".

Разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т.3в въвежда като част от съдържанието на националните рамкови договори да бъде приета методика за финансиране осигуряването на медицински персонал в лечебни заведения, които извършват медицински дейности в населени места в труднодостъпни и/или отдалечени райони или единствени изпълняват съответната дейност на територията на общината, както и в лечебните заведения за болнична помощ по чл. 45, ал. 2а от ЗЗО.

Конституцията изисква законодателят да предвиди съответните гаранции за реализиране на конституционно закрепените права. Държавата е длъжна да гарантира и защитава социалните права.

Оспорените разпоредби противоречат на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Правилото на сочената конституционна разпоредба държавата да се управлява според Конституцията и законите на страната е основно начало на конституционния ред, основата на правното регулиране на всички обществени отношения. То може да се спази само ако съдържащите се в нормативните актове разпоредби са ясни, точни и

непротиворечиви, защото в противен случай те не биха могли да регулират основните обществени отношения (в този смисъл вж. Решение № 9 от 1994 г. по к. д. № 11 от 1994 г.; Решение № 5 от 2002 г. по к. д. № 5 от 2002 г.; Решение № 4 от 2010 г. по к. д. № 1 от 2010 г.; Решение № 8 от 2012 г. по к. д. № 16 от 2011 г.). Принципът на правовата държава осигурява на гражданите и юридическите лица равни права. От своя страна разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от КРБ определя, че икономиката на Република България се основава на свободната стопанска инициатива.

С изискването за определяне на размера на основните трудови възнаграждения на медицинските специалисти и съотношението между тях в съдържанието на националните рамкови договори, финансирани от НЗОК и финансирането също от нейния бюджет на лечебни заведения, определени не от закона, а чрез методика, като част от съдържанието им, законодателят е нарушил изискването на чл. 19, ал. 1 от КРБ и принципа на правовата държава, защото не е въвел ясни критерии за предоставяне на паричните средства.

На първо място в чл. 55, ал. 2, т. 3в от ЗЗО е предвидено финансиране за осигуряване на медицински персонал в лечебни заведения, които трябва да са алтернативно - или труднодостъпни, или в отдалечени райони или единствени изпълнители на медицинска помощ на територията на общината. Безспорно е, че достъпът до медицинска помощ ще бъде облекчен, ако се осигури възможност на здравноосигурените лица, които живеят или се намират на труднодостъпни места да получат дължимото от държавата здравеопазване от лечебните заведения, сключили договор с НЗОК. Законодателят обаче, не е регламентирал ясно какви са критериите за „отдалечени райони“. Липсва териториален или количествен признак, който да определи дали конкретно населено място е в отдалечен район. Не става ясно защо, ако лечебното заведение се намира в „отдалечен район“ или е единствено в общината, но населеното място не е в труднодостъпен район, НЗОК следва да осигурява финансиране. За да се предостави достъп до медицинска помощ на гражданите, те трябва да избират в кое лечебно заведение искат да я получат. Ако населеното място е в отдалечен и труднодостъпен район или единственото лечебно заведение в общината е в труднодостъпен район, може да се приеме, че за улесняване на достъпа до медицинска помощ, следва

от бюджета на НЗОК да се финансират такива медицински заведения. Обратното - ако здравната помощ се осигурява в единственото в общината лечебно заведение, но в съседната община на близко разстояние съществуват още няколко лечебни заведения, то средствата за здравеопазване ще бъдат разходвани за подпомагане на определени стопански субекти. Безспорно е, че лечебните заведения, които са търговски дружества, сключили административен договор с НЗОК, са конкурентни предприятия.

На следващо място в т. 3в на чл. 55, ал. 2 от ЗЗО е предвидено, че НЗОК осигурява финансиране на медицински персонал и за лечебните заведения за болнична помощ по чл. 45, ал. 2а – това са приоритетни многопрофилни лечебни заведения за болнична помощ, които се определят по критерии, регламентирани в подзаконов нормативен акт – Наредба за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ, издадена от Министерския съвет. Недопустимо е с подзаконов нормативен акт да се определят критерии за приоритетни многопрофилни болници, за чийто медицински персонал, законодателят е регламентирал финансиране от бюджета на НЗОК. Обстоятелството, че определено болнично заведение отговаря на определени условия за наличие на повече структури на лечебна дейност го поставя в по-добри условия – получава финансиране за медицинския му персонал, спрямо други болнични заведения, които не разполагат с необходимия брой структури, но предоставят по-иновативни медицински услуги. Както бе посочено, държавата е длъжна да осигурява достъпност на медицинска помощ за българските граждани но и да създава условия за равнопоставяне за осъществяване на стопанската дейност.

Практиката на Европейската комисия и Съда на Европейския съюз приема за безспорно, че „дейността по предоставяне на болнични грижи се квалифицира като стопанска, като се счита, че същата трябва да се разграничи от „управлението на националната система за здравеопазване“, осъществявано от публични органи в рамките на властническите им правомощия“. Лечебните заведения, които получават помощ от държавата за покриване на оперативни разходи, каквито са ежемесечните възнаграждения на персонала, безспорно получават икономическо предимство. Когато помощ, предоставена от държава членка, укрепва позициите на едно предприятие, по отношение на другите

предприятия, които са в конкуренция с него и които функционират на пазара на ЕС, следва да се счита, че тази помощ е оказала влияние върху тези предприятия. Пазарът на медицинските услуги е конкурентен, следователно това държавно финансиране на определени лечебни заведения може да засегне стопанската дейност и конкуренцията на пазара.

Предвид изложеното, НЗОК няма компетентност да регулира стопанската дейност на изпълнителите на медицинска помощ като заплаща разходи на персонал на определени в методика лечебни заведения и да създава критерии, въз основа на които да получат финансиране.

С чл. 52, ал. 2 от Конституцията се прокламира, че здравеопазването на гражданите се финансира от държавния бюджет, от работодателите, от лични и колективни осигурителни вноски и от други източници при условия и по ред, определени със закон.

Конституцията на Република България предвижда специална защита на здравето на човека, като най-важна обществена ценност, т. е. на ценност с приоритетно значение и от надделяващ обществен интерес.

Здравното осигуряване се изгражда на фондов принцип, което означава, че паричните средства, които то набира, са от точно определени източници. Те се използват за определени плащания и това са осигурителни престации. Здравноосигурителните вноски имат изключително целево предназначение - само и единствено за здраве и за нуждите на здравноосигурените лица (чл. 2, ал. 1 от ЗЗО). Чл. 4, ал. 1 от ЗЗО регламентира, че задължителното здравно осигуряване гарантира свободен достъп на осигурените лица до медицинска помощ чрез определен по вид, обхват и обем пакет от здравни дейности, както и свободен избор на изпълнител, сключил договор с районна здравноосигурителна каса. Този принцип е доразвит в ал. 2 на същата норма, според която правото на избор е валидно за цялата територия на страната и не може да бъде ограничавано по географски и/или административни основания.

Изложеното води до извод, че с разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 3в от ЗЗО, определяща лечебните заведения, които могат да получат финансиране за възнагражденията на медицински персонал, се нарушават и принципите на ЗЗО. От една страна по неясен начин се поставят критерии за допълнителното

подпомагане на лечебни заведения, които са в отдалечени, труднодостъпни райони или единствени изпълняват съответната дейност в общината, а от друга страна залагат административни основания, които не са регламентирани в закон, а са уредени в подзаконов нормативен акт, който във всеки един момент може да бъде изменен по отношение на лечебните заведения по чл. 45, ал. 2а от ЗЗО.

Изискването на чл. 52, ал. 1 от Конституцията не е самоцелно, доколкото е обвързано и със съблюдаването на конституционния принцип на правовата държава по чл. 4, ал. 1. Отнася се до осигуряването на дължимата правна сигурност, предвидимост и гаранции за спазването на основните права на гражданите, каквито несъмнено са тези на здравно осигуряване и на достъпна и безплатна медицинска помощ.

С оглед на изложените аргументи настоящият състав на Трето отделение на Върховния административен съд приема, че разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от Закона за здравното осигуряване противоречат на чл. 4, ал. 1, чл. 19, ал. 1 и ал. 3 и чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията.

Преценката за несъответствие с Конституцията на посочените разпоредби на ЗЗО може да бъде осъществена единствено от Конституционния съд на Република България, което налага сезирането му.

По изложените съображения и на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията, внасяме искане за образуване на конституционно дело и установяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 55, ал. 2, т. 3б и т. 3в от Закона за здравното осигуряване.

Предлагаме да конституирате като заинтересувани институции: президента на Република България, Министерския съвет, министъра на здравеопазването, управителя на Националната здравноосигурителна каса, Българския лекарски съюз, „Национално сдружение на частните болници“, „Сдружение на общинските болници в България“, сдружение „Българска болнична асоциация“, Сдружение „Асоциация на университетски болници в Република България“, организациите за защита правата на пациентите, признати за представителни по смисъла на чл. 86б, ал. 1 от Закона за здравето, министъра на правосъдието, Върховния касационен съд, главния прокурор, Висшия адвокатски съвет и омбудсмана на Република България.

Съгласно чл. 18, ал. 5 и ал. 7 ПОДКС, прилагаме в цялост, в оригинал административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд, Трето отделение, както и заверено копие на определение по хода на делото от 29.10.2024 г., постановено по административно дело № 10774/2023 г. на Върховния административен съд, Трето отделение.

Председател:
(Марио Димитров)

Членове: 1.

(Таня Куцарова)
2.

(Пламен Петрунов)